

LBRIS

We know
books

Gabi Gabrinov

Ftizie

Editura Ink Story
Pucioasa, 2023

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al autorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor. Deținerea unei copii fără suportul fizic și original este ilegală (conform legii Dreptului de Autor). Ca excepție, se permite preluarea unor scurte citate în eventuale recenzii.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GABRINOV, GABI
Ftizie / Gabi Gabrinov. - Pucioasa : Ink Story, 2023
ISBN 978-606-95699-4-8
821.135.1

Editor: Cristian Badea
Copertă: Dana Bratu
DTP: Radu Dumitrescu

Prolog

Dacă aș fi avut de ales între a-mi șterge cu buretele toate amintirile, toate lucrurile care mă făceau să fiu eu însămi, și a o lua de la capăt, sau a merge mai departe pe același drum, sperând să astup craterele care s-au format, cu timpul, în inima mea, aș fi ales, fără să clipesc și indiferent cât m-ar fi costat, prima variantă.

La asta mă gândeam în timp ce Paul gonea pe autostradă, cu peste 120 de kilometri pe oră, manevrând volanul cu o singură mână. Îmi doream cu disperare să mă nasc din nou, să fiu altcineva... Dacă aș fi știut însă, în acea clipă, cât de mult greșeam!

Începuse să ningă încă dinainte să plecăm de acasă, iar acum ninsoarea se întetea, formând un culoar de fulgi furioși, prin care goneam împreună, dar separat, ascunși amândoi în colțurile noastre de ring și așteptând cu înfrigurare următoarea lovitură a celuilalt. Planificaserăm de multă vreme să ne petrecem ziua îndrăgostiților la mall, la un film și, poate, o prăjitură, fiindcă n-aveam bani de altceva, dar, așa cum se întâmpla de obicei, intervenise ceva care ne dăduse planurile peste cap.

Ajunseserăm la ceea ce avea să devină ultima noastră ceartă. Îmi dădeam seama că era o ceartă foarte serioasă după liniștea obscură care plutea între noi și după faptul că niciunul nu-și mai găsea

cuvintele prin care să-l facă pe celălalt să-i înțeleagă durerile.

— N-ai nimic de zis? am încercat să insist, hotărâtă să nu las discuția să se încheie fără o concluzie fermă.

Eram deja mult prea acaparată de furia mea și simțeam nevoia să tai în carne vie. Poate că, într-un fel, ajunseseam la saturație. Nu mai puteam accepta să primesc doar frimituri de iubire de la un om care se rezuma doar la a se iubi pe sine și la a-și pune părinții mai presus de orice. Eram hotărâtă să pun capăt relației și să-mi văd de viața mea, indiferent ce consecințe nefaste ar fi trebuit să suport, numai că la temelia acestei hotărâri era îngropată șansa infimă de a-l ierta din nou.

— Ce să zic? N-am ce să zic..., a venit răspunsul.

Chipul lui Paul era la fel de liniștit ca atunci când se uita la televizor. Nu puteam citi nicio umbră de regret, și chiar dacă asta ar fi trebuit să constituie un argument solid, în vârtoarea gândurilor din mintea mea mă împiedicam încă de speranța că avea să se schimbe, că avea să mă ia în serios și să înceapă să facă ceea ce promisese.

— Aprinde-mi și mie o țigară, te rog, a adăugat.

Am aprins țigara și i-am dat-o, apoi am tras parasolarul și m-am privit în oglindă. În ochii mei conturați cu negru ardeau flăcări de culoarea safirului. Bine că măcar machiajul îmi rămăsese intact, spre deosebire de inimă. Mi-am aprins și eu una și am deschis puțin geamul. Paul apăsa și mai tare pe accelerație, parcă pentru a ajunge cât mai repede la mall, ca să scape de discuție.

— Să știi că mie chiar îmi pare rău că lucrurile au degenerat în halul ăsta, i-am zis. Nu m-am gândit nicio secundă că o să ajungem aici.

— O spui de parcă s-ar fi terminat.

— Păi poate că e cazul să se termine! i-am întors-o, încruntându-mă.

— Nu țipa la mine!

— Nu țip! Vorbesc mai tare, că-mi vâjâie vântul în ureche. Și mi-ar plăcea să mă ascuți, să te concentrezi la ceea ce îți spun. Nu mai accept să fiu pe ultimul loc în viața ta, m-am săturat! Am sacrificat destule lucruri ca să te fac pe tine fericit, iar tu ți-ai bătut joc de tot. Nu am nevoie de așa ceva. În ultimii ani, eu am avut grijă de tine, în timp ce pe tine te-a durut în...

— Adică nu sunt suficient de bărbat, asta vrei să spui? De ce îți place să mă jignești?

În astfel de momente, îmi venea să mă dau singură cu capul de bord. Tremuram de nervi, picioarele îmi amortiseră în bocancii cu ținte, care mă strângeau, fiindcă îi purtam din liceu, și nu mai aveam nici chef și nici motive să continui să vorbesc cu Paul, care n-ar fi fost în stare să înțeleagă ce-i spuneam nici dacă i-aș fi desenat.

Obosisem. Eram sleită de puteri. Viața mea se rezuma la un sfert de veac de alegeri greșite și de șanse ratate. Mă simțeam ca o epavă, eșuasem lamentabil și nu aveam pe nimeni care să mă ajute. Poate că ar fi fost mai bine să nu-mi mai pese, să devin indiferentă față de mine însumi și față de lumea în care trăiam și care mă mânca de vie, ca un cancer mut și parșiv. Singurul lucru clar, în tot amalgamul acela de emoții, era că tânjeam după iubire ca un câine însetat, abandonat pe un câmp pârjolit de arșiță. Voiam doar să mă iubească cineva așa cum iubeam eu, cu toată ființa, cu fiecare gând, trăire și respirație, cu loialitate neștirbită și grijă infinită. Voiam să primesc exact ceea ce eu le ofeream celorlalți, și, dintr-un anumit

motiv, pe care încă nu-l descoperisem, înțelegeam că așa ceva nu era posibil.

— Mă ascuți? a insistat el.

— Poftim?

— La ce te gândeai?

— Chiar îți pasă? l-am repezit, din ce în ce mai nervoasă.

Paul a oftat prelung, suflând fumul pe nas. Deși clima era pornită, mi s-a făcut, dintr-odată, foarte frig. M-am afundat și mai tare în scaun, am tras un ultim fum din țigară, apoi am strivit-o cu mișcări meticuloase în scrumiera de lângă cotieră.

— Știu că nu mă crezi, dar chiar îmi pasă. Îmi pasă de tine, de noi, și nu-mi place faptul că ne certăm mereu din cauza unor tâmpenii.

— Situația asta ți se pare o tâmpenie? Paul, e a mia oară când părinții tăi ne distrug planurile. Dacă-ți aduci aminte, data trecută a trebuit să fugim de urgență acasă, chiar dacă eram amândoi la serviciu, din cauză că mătușa ta nu știa ce pățise, iar maică-ta suna disperată s-o ducem la ea. Sau când am vrut să cumpăr tapetul ăla cu cranii pentru dormitor, iar taică-tău a făcut scandal, m-a acuzat că sunt satanistă și a spus că mai degrabă m-ar vedea ieșind definitiv pe ușă decât să accepte să-i pun așa ceva pe pereți. Sau atunci când...

— Încetează, am înțeles ideea! Ți-am mai spus, n-am ce să fac... Urăsc că sunt prins la mijloc între tine și ei.

— Serios? N-ai ce să faci? Ce-ar fi să-ți iei, în pula mea, viața în propriile mâini și să înveți să pui piciorul în prag? Ce-ar fi să le mai spui și nu, din când în când? Ai de gând să fii toată viața valetul lor?

— Ești complet bună, mi-a retezat-o. Ar trebui

să te internezi într-un spital de nebuni.

Ultima lui replică m-a făcut să-mi înghit cuvintele. Înțelegeam, pentru prima dată în viață, că mă luptam cu morile de vânt, că speram degeaba ca Paul să se schimbe. Mă uram atât de tare tocmai pentru că nu reușeam să-l urăsc pe el atât cât ar fi meritat. M-am uitat însă la el și, când i-am văzut lacrimile care i se scurgeau pe obraji, am încremenit. În cele din urmă, am decis să las discuția în aer și să mă bucur de ieșire atât cât mai puteam, iar a doua zi, să tranșăm problema și să vedem ce era de făcut.

Numai că n-aveam să mai apucăm o altă zi. Brusc, un scrâșnet de roți mi-a atras atenția și mi-am întors privirea spre dreapta. O mașină închisă la culoare a țâșnit de pe banda de urgență, i-a tăiat calea șoferului de pe prima bandă, iar bietul om a pierdut controlul volanului și ne-a izbit în plin. Totul s-a petrecut într-o fracțiune de secundă. Paul a smucit cu putere de volan, ca să evite parapetul, dar asta a făcut ca mașina să se învârtă pe loc de câteva ori și eu să mă lovesc cu capul de geam, de bord și de umărul lui. În haosul momentului, n-am apucat nici măcar să țip, ci doar să mă agăț de mânerul de deasupra geamului, dar am fost loviți de o altă mașină și am simțit cum trupul îmi era smuls de pe scaun.

Liniștea câștigase bătălia cu gândurile mele.

M-am trezit într-un spasm, simțind cum mă înecam cu ceva sărat. În jurul meu se auzeau voci necunoscute, țuitori ritmate și pași grăbiți. Am reușit să-mi deschid ochii pe jumătate, dar vederea îmi era învăluită într-o ceață lăptoasă. Voiam să-mi mișc mâinile și picioarele, să întorc capul, dar parcă eram prizonieră în corpul altcuiva. Simțeam doar o amortăală caldă și ușoare furnicăături în tălpi, însă

nicio durere fizică și nicio spaimă.

La un moment dat, cineva s-a apropiat de mine și mi-a deschis și mai mult pleoapele, înfigându-mi cu brutalitate un fascicul de lumină în ochi. Am încercat să vorbesc, să țip, să-i explic acelei persoane că era inconfortabil ceea ce-mi făcea, că mă usturau oricum foarte tare ochii și fără să-mi mai plimbe lumina aceea atât de aproape de retină, dar nu mi-am putut auzi vocea, iar asta m-a îngrozit. Era ca într-un coșmar în care urlam din toți rărunchii, dar nu auzeam niciun sunet, pentru că, în realitate, nici nu scoteam vreunul.

— Nu e bine, nu e bine...

Vocea străină era groasă și fermă.

— S-o ducem în sală...

Am început să clipesc din ce în ce mai tare, tulburată mai degrabă de acele voci, decât de faptul că nu-mi simțeam corpul. Aș fi definit starea aceea ca fiind una imaterială, fiindcă mă simțeam ca un fulg de gâscă plutind prin aerul uscat al unei încăperi călduroase. Patul în care zăceam se mișca, îmi dădeam seama de asta după curentul de aer care-mi gâdila câteva fire din creștetul capului. Clipisem de atât de multe ori încercând să alung ceața, încât nu reușisem decât s-o fac și mai deasă.

Când mi-am dat seama că nu puteam să-mi amintesc cine eram, ce se întâmplase cu mine și cum ajunsese în starea aceea, m-a cuprins panica. Vocile din jurul meu deveneau din ce în ce mai impacientate, dar, cumva, le auzeam tot mai îndepărtate, de parcă veneau din niște grote subterane.

Curând, amorțeala s-a transformat în pietrificare, o căldură stranie mi-a inundat venele și o lumină aproape monstruoasă mi-a invadat corpul.

A început apoi domnia întunericului...

Partea întâi „Cușca”

And I've lost who I am, and I can't understand
Why my heart is so broken, rejecting your love
Without love gone wrong, lifeless words cary on
But I know, all I know, is that the end's beginning
Who I am from the start, take me home to my heart
Let me go and I will run, I will not be silent
All this time spent in vain, waisted years, waisted gain
All is lost, hope remains, and this war's not over
There's a light, there's a sun, taking all shattered ones
To the place we belong, and his love will conquer

Trading Yesterday – Shattered

I

Ușa se deschide brusc și în prag se ițește capul învelit în boneta albă al doamnei Natalia.

— Hai la masă, Vera! strigă ea vioaie, apoi își continuă drumul pe coridor.

Îi aud vocea pițigăiată îndepărtându-se, în timp ce deschide ușa fiecărui salon, pentru a-i chema și pe ceilalți la masă. Arunc caietul pe jos, cu năduf, și dau să mă ridic, dar ameteșc. Senzația de amăreală care-mi inundă sinusurile mă face să-mi închid ochii. După ce-mi revin, ies din salon și străbat coridorul până în capăt, unde se află „sufrageria”, care e, de fapt, tot un salon, doar că mai mare, cu geamuri murdare, zăbrelite la exterior, și mobilat cu mese, scaune, canapele și fotolii. E locul unde se presupune că ar trebui să ne relaxăm. Mă așez prima la masă. Doamna Silvia, o altă îngrijitoare, vine dinspre cantină cu o tavă pe care sunt așezate multe boluri mici. Pune unul în fața mea, apoi câte unul în dreptul fiecărui scaun liber. În bol pare a fi un fel de ciorbă, dar, de fapt sunt doar niște cartofi tăiați în cuburi mari care înoată într-o baltă de sânge. Îmi vine să vomit până și din cauza mirosului, așa că împing cu scârbă castronul mai încolo și mă scurg în scaun. După câteva minute, îngrijitoarea aduce și niște tacâmuri din plastic.

— Nu mănânci, Vera? se interesează doamna Silvia, pe un ton dulce.

— Nu, le aștept pe fete.

— Ce drăguț din partea ta, îmi spune, îndepărtându-se.

— Da, sunt dată dracului de drăguță...

Având în vedere că fetele întârzie, mă apuc să-mi ronțai unghiile pe post de aperitiv. Oricum, sunt mai gustoase decât fiertura aburindă din fața mea. În scurt timp, apare Gimi și se așază pe scaunul din dreapta mea.

Micuța Gimi, care, privită din spate, ar putea fi ușor confundată cu o păpușă gonflabilă, e dusă cu pluta bine de tot. Și-a pierdut mințile acum câțiva ani, când i-au murit părinții, iar de atunci nu mai știe nici câți ani are. Pe mine, însă, chestia asta mă amuză. Dacă o întreb azi, îmi zice că are treizeci de ani, dacă o întreb mâine, îmi zice că are cînșpe, iar poimâine împlinește deja șaiszeci și unu. Asta mi se pare fascinant la ea, că poate să îmbătrânească și să întinerească peste noapte, când și cum are ea chef.

Gimi e dovada vie că nebunia are atuurile ei. Un nebun adevărat știe că nu vârsta te face pe tine, ci ți-o faci singur, pentru că poți să ai optișpe ani și să-ți simți sufletul îmbătrânit și obosit, secăt de speranță și perspectivă de viitor, sau poți să ai șaptezeci de ani și să te rupi în figuri la concertele ăloră de la Dimmu Borgir și să te pregătești să te însori cu o bunăciune de douăzeci și unu. Și nu, nu e o chestie de perspectivă, ci mai mult o repercusiune de *mediu*. Oricum, mi-e dragă Gimi. Nu suficient de mult încât s-o consider prietenă, dar nici suficient de puțin încât să-mi fie indiferentă. Poate că nu e cea mai deșteaptă ființă de pe fața pământului, dar asta nu înseamnă că nu e și ea bună la ceva.

După un scurt, dar sugestiv schimb de priviri,

împing cu degetul arătător bolul meu cu ciorbă în fața ei și-i fac semn cu ochiul. Gimi îl cuprinde cu ambele mâini, într-un gest solemn, ca musulmanii care se roagă, îl dă pe gât dintr-o singură înghițitură, apoi face la fel și cu al ei. Când doamna Silvia trece pe lângă noi, în drum spre bucătărie, nici nu se deranjează să privească spre masa noastră. Gimi chițâie pe sub mustățile de bulion și mă împunge ușor cu cotul, iar eu o privesc fără să-i zâmbesc.

Într-un final, după aproape un sfert de oră de când fusese anunțată masa, apar și siamezele, Teo și Lina. Judecând după chipurile lor îmbujorate și chicotele înfundate, nu mi-e prea greu să ghicesc ce au făcut când s-au oprit la baie, sub pretextul că se spală pe mâini. Cele două sunt inseparabile, se potrivesc și se completează perfect. Teo e o fostă alcoolică și toxicomană, deloc anonimă, aș putea spune, care a vizitat șase centre de dezalcoolizare până la douăzeci și doi de ani. E scundă, are ochii negri și părul de aceeași nuanță, scurt și drept, aranjat într-o tunsoare ridicolă. Lina, pe de altă parte, n-a luat în viața ei mai mult de două aspirine deodată și, cel mai probabil, dacă vreodată o fi făcut vreo supradoză, o fi fost din cauza cafelei de la Starbucks. Înaltă, blondă și cu o alură distinsă, Lina e o fostă fetiță perfectă, crescută în puf, care nu are habar cu ce se mănâncă viața, pentru că mami și tati au avut grijă să-i satisfacă toate poftele și să-i cumpere absolut orice și-a dorit, asta până în clipa când și-au dat seama că nu pot să-i cumpere alt creier. Și chiar dacă ar fi putut, ar fi fost, oricum, prea târziu, fiindcă amândoi au fost sălțați de jandarmi și duși într-un loc cu pajiști verzi și înflorite.

Încep să râd singură, iar privirile lor mă ținutesc cu viteza fulgerului.

— Ce e? încerc eu să mă apăr. Mă gândeam la ceva.

— La ce te gândea, Ve? întrebă Teo, cu ochii bulbucăți.

— Da, Ve, la ce te gândea? o imită Lina, copiindu-i vocea și grimasele.

Mă aplec ușor în față, îmi împing rânjetul în colțul gurii și zic:

— Nu v-aș spune nici dacă mi-ați da toate pastilele pe care le țineți pitite în ciorapul de sub saltea. Săc!

Gimi se foiește în scaun, fără să-și ridice capul. Siamezele scrâșnesc la unison, apoi Teo sare în picioare și aproape că îmi vâra arătătorul între sprâncene.

— Pacoste ce ești!

— Da, Ve, ești o pacoste! nu se poate abține Lina.

— Ei, s-a adunat circul... Bună ziua și vouă! tună vocea Dianei chiar din spatele meu. Stai jos, arătare! Iar tu, mâto, mănâncă-ți ciorba, altfel ți-o pun în cap!

Diana se așază pe locul liber din stânga mea, își trage mai aproape bolul cu ciorbă, desface tacâmurile din țiplă și începe să mănânce încet, strâmbându-se la fiecare înghițitură. Imediat după ea, apare și Ovidiu, care, fără să ne salute, își freacă energic mâinile, se așază între Diana și Lina și începe să mănânce cu poftă. Gimi își trosnește degetele. În jurul nostru se lasă o liniște bolnavă.

Curând, sufrageria se umple de viață, pe măsură ce alți nebuni își fac apariția, târându-și picioarele ca niște zombi și vociferând fiecare în legea lui. După ce se așază la mese, unii își mănâncă porțiile ca niște oameni normali, iar alții își pun castroanele în cap sau se bat cu tacâmurile de plastic de parcă ar fi săbii de scrimă. Doamna Natalia supraveghează cu atenție

sala, de dincolo de geamul care separă bucătăria de sufragerie, pregătită pentru eventualitatea în care luptele imaginare încetează să mai fie inofensive.

Încep să mă plictisesc și, la fel ca în majoritatea cazurilor în care se întâmplă asta, mintea mea se duce să se plimbe pe coclauri. Urăsc locul ăsta și îi urăsc pe oamenii ăștia alături de care sunt forțată să-mi petrec fiecare zi. Desigur, pe unii îi urăsc mai mult, pe alții mai puțin, ba chiar pe unii dintre ei îi pot tolera fără să-mi sară muștarul, deși regula nu se aplică întotdeauna.

În ultimele luni, însă, n-am reușit decât să mă afund și mai tare în mlaștinile cețoase din mintea mea. Încă îmi lipsesc fragmente din memorie, iar amintirile mai vechi s-au alterat, fiindcă nu mai pot recompune firul logic al acțiunii fără să mă împotmolesc în detalii.

Creierul meu e un aparat radio defect, care bâzâie în surdina, uitat undeva pe etajera unui dulap vechi, pe care n-a mai șters-o nimeni de praf de ani buni. De fapt, toate problemele acestui micro-univers în care ne ducem zilele pornesc de la creierul nostru defecte.

Doamna doctor spune că sufăr de tulburare depresivă majoră, cu episoade psihotice. Am înțeles că e o boală foarte gravă, iar dacă vreau să mă vindec, trebuie să fiu cuminte și ascultătoare. N-am ce face, așa că trebuie să mă supun. Nu am voie să mă enervez, să țip, să lovesc, să înjur, să vorbesc urât, să fumez, să plâng și, dacă ar fi după doamna doctor, n-aș avea voie nici să respir. De fapt, cred că aș face lumii un serviciu dacă s-ar întâmpla asta.

Treaba e că, deși nu comentez, nu sunt de acord cu ea. Nu *sufăr* de nicio boală. Ceea ce cred eu că se întâmplă cu mine nu e o suferință oarecare, ușoară și

persiflantă ca o julitură în genunchi, peste care suflă cineva și trece, sau ca dușurile reci care vin după ce se sfârșește prima poveste de dragoste. De fapt, eu cred că înnebunesc de durere. Îmi închipui durerea ca pe un demon împielit, cu gheare lungi și încovoiate, cu pielea tăbăcită și puturoasă, cu gura plină de dinți mărunți, dar lungi și ascuțiți, care se înfig adânc în carnea mea și sug toată seva din peticul de suflet care mi-a mai rămas. Văd mereu acest demon umblând pe holuri, stând cu mine la masă sau sforăind lângă mine în pat. Mă însoțește la fiecare respirație și nu slăbește niciodată chingile acelei priviri de o bestialitate cauzatoare de preinfarct. Când i-am povestit toate astea doamnei doctor, s-a albit la față și a zis că trebuie să-mi schimb medicația, dar, de când am început să iau alte pastile, durerea a devenit și mai atroce, numai că mi-am învățat lecția și nu mai spun nimănui nimic despre ea, ca nu cumva să le vină ideea să nu mă mai lase să plec niciodată de aici.

Doamna doctor mai spune că, pentru a mă vindeca, trebuie să stau aici un an, dar deja au trecut câteva luni și mi se pare că sunt într-o stare mai rea decât la început. Episoadele halucinante sunt mai dese și mai violente, chinurile sunt mai cumplite, iar amintirile, care ar trebui să se mai estompeze și să-mi dea măcar fărâma de pace necesară ca să pot dormi noaptea, au devenit, din contră, și mai vii. Mai fracturate, ce-i drept, dar mai vii. Mă gândesc că poate e din cauza pastilelor, sau poate din cauza faptului că stau toată ziua închisă între patru pereți și nu fac nimic altceva în afară de a mă perpeli ca un miel la proțap, sau poate că toate astea se întâmplă din cauză că m-am născut...

Oricum, am început să gust minciunile doamnei

doctor. Nu mă vor externa după un an, indiferent cât de cuminte și de obedientă aș fi. Am colege pe palier care sunt aici și de zece ani, dar care nu se simt deloc mai bine, ca să nu mai vorbesc de etajele inferioare, unde săracii oameni nu au nici măcar luxul de a vedea lumina zilei. Iar la etajul de deasupra noastră e chiar mai rău. De acolo răsună mereu urlate și tânguieți, implorări, blesteme, jurăminte și rugi fierbinți, urmate de alte strigăte, de sunete de muște curetate în panouri electrice, de uși metalice închizându-se cu năduf, de clinchete de catarama și scrâșnete de dinți. Câteodată, se lasă o tăcere absurdă, ca și cum clădirea ar fi complet pustie, și o liniște înghețată aleargă pe holuri, purtând cu ea un sentiment straniu, care mă face să mă ghemuiesc sub pătură și să-mi fie frică să deschid ochii, de teamă să nu văd vreo arătare aplecată deasupra mea.

Aici, la Sanatoriu, nu doar îngrijitoarele fac ture, ci și monștrii. Durerea îmi amușină în permanență urmele, dar, în afară de ea, mai sunt și alte lucruri care bântuie pe coridoare și pe care nu le vede nimeni. Nu știu dacă sunt reale sau nu, pentru că n-am avut până acum ocazia să pornesc în căutare de dovezi și, să fiu sinceră, nici n-aș vrea să le găsec.

Cugetările îmi sunt brusc întrerupte de vocea senină a doamnei Natalia.

— Gata ciorbița?

— Daaaa! răspundem toți în cor, ca la grădiniță.

Mă amuză s-o privesc pe Gimi, care aproape că-i pune bolul în brațe îngrijitoarei, în speranța că va termina mai repede cu adunatul, ca să-i aducă odată felul al doilea. În timp ce așteptăm, Lina se ridică și fugе la baie ca să-și vomite ciorba, iar Diana își ridică picioarele în poala lui Ovidiu, care, cuminte ca un

cățeluș, se apucă să-i maseze tălpile. Mă scârbește ipocrizia și dualitatea de care Ovidiu dă dovadă, dar îmi aduc aminte că e bolnav și nu știe ce face. De fapt, mă scârbește mai degrabă faptul că gestul lui îmi trezește reacții de gelozie pe care n-ar trebui să le simt. Diana îmi caută privirea, probabil ca să-mi citească frustrarea din ochi, însă chipul meu rămâne impasibil, iar asta o înfurie. Preț de câteva clipe, mă cutremur sesizând forța taifunului care se zvârcolește în ochii ei mari și albaștri, ca de păpușă. Mă enervează atât de tare ochii ei, încât simt nevoia să i-i scot cu un obiect ascuțit, să-i pun la murat în flaconul de pastile, să-i păstrez sub pat și să-i verific ocazional, când vreau să-mi aduc aminte cum arătau ochii unui om pe care îl iubeam și îl uram în același timp, cu atâta forță, încât chiar și simplul fapt de a-i intui prezența în apropierea mea îmi făcea părul de pe ceafă să se zbârlească.

Pe când doamna Natalia apare cu felul al doilea, îmi pierd complet pofta de mâncare, așa că îi împing farfuria lui Gimi și mă ridic de la masă. Ies din sufragerie și străbat coridorul lung, pe care, de-o parte și de alta, se cascadează zeci de uși, care duc către zeci de camere, care găzduiesc câteva zeci de oameni cu mințile făcute zob.

Mă copleșește brusc senzația că există câte o bucățică din mine rămasă în fiecare dintre aceste încăperi, că există câte o fărâamă din gândurile mele în fiecare dintre aceste minți, ca și cum noi toți am fi un întreg, niște ramuri ale aceluiași trunchi bolnav și găunos.

În pragul ușii camerei mele, zăresc și durerea, rânjindu-mi strâmb cu dinții ei piliți și lungi. Vrea să mă ia în brațe, dar se retrage brusc, de parcă ar atinge

o plită încinsă. Trec pe lângă ea fără s-o privesc, dar las ușa deschisă. Mă pun în patul care scârțâie și mă ghemuiesc, cu sângele contaminat de o deznădejde tulbure. Această deznădejde pare a fi antidotul pentru otrava mea, dar, în realitate, nu e decât un alt monstru, ba chiar suverana tuturor monștrilor, căci până și durerii îi e frică de ea.

Mi se spune Ve. Îmi duc zilele la Sanatoriu, și, cu toate că nu sunt nebună, mă afund în fiecare zi tot mai adânc în mlaștina plină de nebuni, simțind cum nebunia lor mă contaminează și cum se răspândește în mintea mea, fără să mișc vreun un deget ca s-o opresc.

II

În rarele momente în care avem voie să ieșim în curtea Sanatoriului, mă gudur ca un câine flămând în fața unui colț de pâine uscată. Deși nimeni, în afară de mine, n-a sesizat asta, Sanatoriul chiar are suflet. E viu, respiră, se schimbă și se curăță singur. Camerele capătă adesea forme diferite, paturile ruginesc de pe o zi pe alta, dar, până la sfârșitul săptămânii, se vindecă singure de rugină. Clădirea scârțâie mult noaptea, pentru că nu are liniște. Mobilierul trosnește, se strâmbă și țipă, iar gândurile mele îl sfarmă, apoi tot ele îl reconstruiesc. Suspinele mele, pe care perna mi le absoarbe ori de câte ori mă apucă vreo criză în miez de noapte, se evaporă și se infiltrează în pereți, căutând ceva numai bun de distrus.

Curtea imensă a Sanatoriului e împrejmuită cu garduri de tot felul: de piatră, de sârmă, garduri vii, garduri moarte... Clădirea asta albă și anostă, cu uși vechi, cu vopsea scorojită, cu tocure jupuite și geamuri murdare, este, de fapt, ringul în care am fost aruncați pentru a ne lupta cu noi înșine. E amplasată fix în centrul curții, fiind înconjurată de un sistem de alei pavate cu tot felul de pietre colorate, scoici, cioburi, prundiș și bucăți de metal. Toate aceste alei formează un labirint care se contractă și se dilată zilnic. Câteodată, poți cuprinde cu privirea hotarele curții, iar altă dată, cărăruile astea se întind atât de

mult încât nu se mai vede nici linia orizontului.

Azi e una dintre zilele când labirintul e odihnit bine și se întinde până în zare. Mă plimb absentă și desculță pe alei. Le aleg doar pe cele pavate cu cioburi de farfurii colorate sau sticlă opacă. Las urme de sânge, ca să nu mă rătăcesc prin curte sau prin mine, pentru că și curtea, la fel ca mintea mea, e suspendată într-un haos organizat minuțios, fără sens, dar viu și înfometat, care devorează orice zvâcnire de sentiment și orice brumă de logică.

Azi nu mă simt în stare nici măcar să râd de nebunii care se distrează în curte. Știu că ei nu văd curtea așa cum o văd eu, și poate că fiecare o vede în felul lui unic, dar asta nu-i împiedică să se târască prin iarbă ca râmele, să spună tufișurilor cât de mult le-a plăcut prânzul sau să se antreneze pentru campionatul național de contorsionism. Azi îmi dau târcoale niște amintiri pe cât de proaspete, pe atât de încetoșate, care-mi par niște păianjeni ce țes o pânză dublă în stomacul meu.

Nu pot să-mi explic de ce, dar nu-mi amintesc momentul în care am ajuns aici. Știam că Paul murise, îl văzusem în mașină, lângă mine. Gâtul îi atârna într-un unghi nefiresc, iar un fragment de os îi ieșise prin pielea brațului drept. Era plin de sânge, iar obrajii lui încă păstrau urmele lacrimilor. Începusem să icnesc, dar de fapt voiam să urlu. Nu-mi simțeam corpul, nu vedeam aproape nimic în jurul meu, doar auzeam sirena ambulanței. În clipele alea, mă uram că nu murisem eu în locul lui.

După momentul acela, nu-mi mai amintesc nimic, deși sunt sigură că s-au întâmplat multe lucruri. Știu doar că m-am trezit, pur și simplu, în camera mea cu pereți palizi, stând pe patul cu cadru

de fier care scârțâie la fiecare respirație, stăpânită de niște sentimente stranii și fără logică. Mă simțeam de parcă fusesem aici dintotdeauna, locul îmi era teribil de familiar, numai că nu puteam să-mi dau seama cu ce-l asemănam. Ideea că Paul era mort mi se părea străină și neverosimilă, ca atunci când îți imaginezi că un om drag moare și îl vezi în coșciug, sau în mijlocul străzii, într-o baltă de sânge, dar nu poți schița niciun gest și nu te podidesc lacrimile, fiindcă mintea ta îți dictează că nu e real, că e doar o plâsmuire macabră a imaginației, prin care încerci să-ți faci singur rău sau să verifici dacă mai ești om și mai poți avea simțăminte normale. Așadar, nu puteam să simt nimic. Eram complet amorțită, ca și cum aș fi stat câteva ore bune în ger.

Mi-am petrecut primele câteva zile închisă în cameră. Mi se aducea mâncarea la pat. O persoană al cărei chip nu-l pot recompune deschidea ușa, lăsa tava pe mäsută și ieșea fără să-mi adreseze vreun cuvânt. În mod straniu, mâncarea semăna foarte mult la gust cu cea pe care o gătea mama: avea multă ceapă călită, bulion, legumele parcă erau tăiate cu toporul, iar carnea lipsea cu desăvârșire. Refuzam să mănânc, dar nimeni nu-mi zicea nimic, iar îngrijitorul lua tava exact cum o lăsase. Nu exista niciun ceas în cameră și, cu atât mai puțin, un televizor sau alte aparate, așa că nu-mi dădeam seama ce oră era decât când începea să se întunece. Totuși, am răbdat pentru că nu aveam altă opțiune. Eram împietrită, mai țepănă decât un mort.

Apoi, într-o zi, o doamnă înaltă, subțirică și drăguță, cu o figură veselă și senină, a intrat în camera mea.

— Bună ziua, Vera! Vino cu mine, te rog! Doamna